

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευόμενου των Ξθωνα κατά την κάθοδό του στην Ελλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΡΧΙΣΑΜΕ τότε τις φωνές κι έπειτ' από λίγη ώρα ή ψαβραμα μιά διπλώσε. Ένας ψαράς πού βρισκόταν μέσα σ' αυτή δέχτηκε μ' ένα τάληρο να μιάς ρυμουκλήση ως τ' Αίγιο. Έδωσε τη βάρκα μας πίσω απ' την ψαρόβαρα και έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας αποβιβάζομαστε στο Αίγιο.

— Τώρα πια είμαστε ασφαλείς, είπε ή κ. Μπερτίνι. Έχουμε εδώ ένα κουμάρο και θα πάμε στο σπίτι του να μιάς φιλοξενήση...

Πράγματι τώμας εγκαρδιωτάτης φιλοξενίας στο σπίτι αυτό. Χορτάσαμε την πείνα μας με άφθονο άτζεμ πιλάφι, κρέας κρέυ ψητό κ' έλεκτο τυρί κι ήπιαμε εξαιρετη ρετσίνα. Έτσι κάναμε άρκετο κέφι και ξεχάσαμε τις περιπέτειές μας εκείνης της ημέρας. Μετά τα μεσάνυχτα πέσαμε και πλαγιάσαμε σέ αναπαυτικότητα κρεβάτια.

Την άλλη μέρα, πήραμε γαϊδοράκια κι έπειτα από ένα εύχαρι στο ταξιδάκι τεσσάρων περίπου ωρών σ' έναν όμορφο όρομο γεμάτο πλατάνια κι έλατα φτάσαμε στο Ρίο, όπου μιάς περίμενε ένας γάλλος ψητός τόν όποιο μιάς είχε στείλει ο λοχαγός Σάλις από τα φαγάτά του γεύματος πού δέν έγινε.

Τό ίδιο βράδυ, συνάδευσα, τούς προσκαλεσμένους μου στάς Πάτρας.

ΚΒ'.

Η ΖΩΗ ΣΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ. Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ Κ. ΓΛΑΡΑΚΗΣ.
ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ Κ.Τ.Α.

Η διαμονή στάς Πάτρας ήταν παρά πολύ εύχρηστη γιά μιάς. Η πόλις είχε πάρει κόλας όψι ευρωπαϊκής πόλεως. Τό νεώτερο τμήμα της πού άπλωνόταν ως τη θάλασσα ήταν ολόκληρο γεμάτο από νεχάστια στίτια. Οι όδρομοι από παντού ελεύθερος. Και ή σπαξή πού ύπήρχαν σ' όλα τά πεζοδρόμια πρυστάτευαν τούς

Μοναχά τό βράδυ,σάν πήγε ο πατέρας μου στο γειτονικό άλώνι,ό επιστάτης μιάς μου έδωσε ένα κοκαλάκι πού περιόρισε, να γλύψω!

Μιά δέν με ρωτάτε, αν Ξανά-φανα πού νόστιμο φαί.

Άναστίνιζε ο κυρ Θανάσης.

Έχειτε τό κεφάλι του βαρού, σάτσηκε χαλμωση ώρα έτσι, έπειτα τό ζούνησε λιπιμένα και είχε σάν να μιλούσε με τόν έαυτόν του:

— Άνιτε όρέ, χρόνια πού περάσανε!

Κοι έπειτ' γόρισε σ' έμένα.

— Έπέρασαν, μου είχε, από τότε γιορτίς πολλές τής Παναγιάς και πολλά Δεκατεταγούστα.

Άλλα τά ένήστεφα, κι άλλα δέν τά κρήτημα διόλου... Και γλέντησα τής Παναγιάς και διασκέδασα κι' έφαγα κι' άτολαφα ό,τι έπιθυμούσε ή ψυχή μου!.. Όλα ό-μωσ αυτά και άλλα τόσα θα τά έδινα γιά ένα κοκαλάκι κρέας, πού περιόρισε ά τό τόν ταβιά και χυρά άπό τόν πατέρα μου, μιά ίσως και κατά μυστική του πατέρα μου διαταγή, μου έδωσε ό επιστάτης γιά να γλύψω....

Και πάλιν κατέβασε κάτω τό κεφάλι του και πάλιν έμειναν ά-κι-ητος και πάλιν μοσρημούρισε σάν να μιλούζε με τόν έαυτόν του:

— Πάνε τά χρόνια, πάνε και περνούν και πίσω δέν γυρίζουν!

Τόν άφησα κι' έγω να νοσταλή και να γλύψω νοσρώ τό κόκαλο μιάς ζωής ολόκληρης, πού πέρασε, χωρίς να τοι μιλήσω!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

διαβάτες από τόν ήλιο.

Όλοι οι κάτοικοι περιπονούσαν εξαιρετικά τούς αξιωματικούς και τούς στρατιώτες κ' οι πρόξενος, ο νομάρχης κ. Γλαράκης και μερικοί ιδιώται μιάς είχαν τα σπίτια τους ανοιχτά.

Η περισσότερη κίνησης βασιλευσε τότε στο σπίτι του άγγλου προξένου Γρόσε, του όποιου ή σύζυγος ήταν παρισινή. Η κόρη του μιά Ξανθή, ζωηρή και χαριτωμένη κοπέλλα δεκαοχτώ χρόνων, τάραιε εξαιρετικά με την εμφάνισή της έμάς τούς νεαρούς αξιωματικούς. Οι Γρόσε δεχόντουσαν κάθε εκλεκτής μουσικής. Έμεις χορεύαμε άόχρητα γόσο πού ο ιδρώτας μιάς έλουσε στό τέλος ολόκληρο. Έκτός αυτού, ο μίστερ Γρόσε είχε πάντα στη διάθεσι ών ξένων του εκλεκτή άγγλική μύτρα, κρασί τούστερ και πούρα περίφημα.

Όσάκις δέν είμαστε προσκαλεσμένοι πουθενά, μαζεύομαστε σ' ένα γυναικό καφενείο, του όποιου ιδιοκτήτης ήταν κάποιος κεφαλονίτης. Βρισκαμε εκεί έλεκτο τζιουτζικ κρασί, πότνι και ψητό άρνι. Έρχόταν επίσης εκεί και ο νομάρχης κ. Γλαράκης, ο όποιος αγαπούσε υπερβολικά τά γεματικά έθιμα και τη γλώσσα μας. Ήταν πολύ μοσρημένος χρυσός κ' ελεύθερος στις γνώμες του. Άν και κατέκρινε παρά πολλά από τά κακάς κείμενα έν Ήλλάδι, έν τούτοις ήταν ένθουσιώδης πατριώτης. Όσάκις μάλιστα τό κρασί, άναθε τό ήμα του γινόταν πολύ όρμης στις έκφράσεις του. Άλλά, μολοντί υπεδείκνυε και έβλεπε τά έσφαλμένα μέτρα της αντιβασιλείας, ώ-τόσο διαγίνονταν πολύ έπικειχς προς αυτήν. Γι' αυτό φιλονικίες συχνά με τόν Έλβετ λοχαγό Χάν, ο όποιος κατηγορούσε όρμυτάτα τά μέτρα αυτά, και προσάτων όσα άφορούσαν τούς στρατιωτικούς. Τότε ο φιλέλλην πολωνός ύπολοχαγός Προνοκόφσκυ αναλάμβανε χρέη διατητή.

Έκείνες τις ημέρες έφτασε με ύψηλοια στάς Πάτρας και ο κυβερνητικός ιατρός Τράϊμπερ. Άρχισε λοιπόν κι' αυτός να συχνάξει στό έντευκτηριό μας και μιάς διηγόταν κάθε βράδυ πολλά ένδιαφερόντα γεγονότα της ζωής του.

Μεταξύ τών άλλων, μιάς περιέγραφε και τις τελευταίες ημέρες του μεγάλου Άγγλου ποιητή και φιλέλληνο Λόρδου Βύρωνος ο όποιος είχε πεθάνει στο Μεσολόγγι.

Ό δόκτωρ Τράϊμπερ ήταν τότε κι' αυτός γιατρός στο Μεσολόγγι. Ο Λόρδος Βύρωνος, ο όποιος είχε πάει εκεί μαζή με διακόσιους περίπου λουλιώτες, ά-γαναιτούσε πολύ γιατι οι πολεμισται αυτοί είχαν παράλογες αξιώσεις αν και φρόντιζε γι' αυτούς υπερβολικά όσο του τό έπέτρειαν ή περιστάσεις. Ο Βύρων ήταν ώραιότατος και δυνατώτατος. Ήταν επίσης εκ φύσεως μελαγχολικός κι' ή ελαγίστη άφορη ή έρέθιζε υπερβολικά. Έξουσε πολύ άσπασα, έκανε άσπαστες τή μιά μέρα και την άλλη ζούσε εγκρατέ-σασα, συγχρόνως έπινε δυνατά οίνοπνευματώδη πιτά. Ηστέ δέν ύποτασσόταν σε καμμιά ιατρική σύσταση. Τό Μεσολόγγι έχει πολύ καλό κλίμα, αλλά ο ώ-ραιος και ρωμαλέος ποιητής, καθώς έζούσε άτ.κ.α, κρ ολόγησε μιά μέρα και έπαθε δυνατό πυρετό. Τότε προσκάλεσε τό γιατρό Τράϊμπερ, ο όποιος αν και χαρακτηρίσε τό πάθημα του ποιητή δόσημαντο, έν τούτοις τού σινίστησε άπάσκουσι. Άλλά εκείνο του όποιου ο Βύρων έ-στερείτο άπολύτως ήταν ή άνά-πανοσι. Ήταν συνηθισμένος να κινήται διαρκώς και, παρά τις συμβουλές του Τράϊμπερ, ση-κώθηκε απ' τό κρεβάτι, πού-μα πού έπεδειώσε κάπως την κατάστασί του.

(Ακολουθεί)

